

Isten nézőpontja a háborúról és az erőszakról

***„Ő véget vet a háborúknak a föld végéig; eltöri az íjat és összetöri a lándzsát; a szekereket tűzben égeti el.”
Zsoltárok 46:9***

Már jócskán beletértünk a huszonegyedik századba. A világ helyzete gyorsan romlik. Azok az emberek, akikben megbíztunk, azok a dolgok, amelyeket megismertünk és élveztünk, sőt természetesnek vettünk, eltűnnek. A mai világban sokan állandó félelemben élnek. Saját szemünkkel látjuk, hogy a világ feszültségei minden idők legmagasabb szintjén vannak. A konfliktusok, háborúk és terrorcselekmények töltik meg a címlapokat és a híradásokat. A világot örület fogta el, ami sokakat arra készítetett, hogy féljenek a létezésükért. A földön a jó és a gonosz állítólagos erői közötti küzdelem folyik. Fegyverbe hívtak, ami oda vezetett, hogy erőszakkal válaszoltak az erőszakra. Nagy nyomást gyakoroltak az egyénekre, hogy minden áron „csatlakozzanak a küzdelemhez”.

Az emberiség általában nem Istenhez fordul segítségért, hanem saját módszereire támaszkodik, hogy békét teremtsen a világban. Ebben a helyzetben Isten gyermekei számos fontos döntéssel szembesülnek. Mit tanít a Szentírás az erőszakról, a háborúról és a gyilkolásról? Hogyan lehet a Szentírást alapul venni a háború és az erőszak ellenzéséhez? Reméljük, hogy a következő fejtegetés segít az olvasónak megtalálni a választ ezekre a fontos kérdésekre.

Isten leírása az Ószövetségben

A Bibliában Istent gyakran háborús kifejezésekkel írják le – „az Úr haragja” és „az Úr bosszúja”, amint azt a 4Móz 11:10,33 említi. A Mennyei Atya olyan, mint „a felemésztő tűz”, mert „félelmetes dolog az élő Isten kezébe kerülni”. (Mózes 4:24; Zsidók 10:31). „Nekem van bosszú és megtorlás.” (Mózes 32:35). Az Úr „féltékeny Isten” és „háborús ember”, aki felkel, hogy a kijelölt időben ítélkezzen a nemzetek felett. Mózes 20:5; 15:3

Izrael harcosai

Istennek Izrael nemzetével való viszonyában láthatjuk, hogy utasítást kaptak, hogy hadseregek szerint számolják meg magukat. „Az Úr szólt Mózeshez a Sínai pusztában, a gyülekezet

sátorában (), ... miután kijöttek Egyiptom földjéről, mondván: Számoljátok meg az egész izraeli gyülekezetet, családjaik szerint, atyáik házai szerint, nevük számával, minden férfit a népszámlálás szerint; húsz év felettieket, mindazokat, akik Izráelben háborúzni tudnak: te és Áron számoljátok meg őket hadseregeik szerint.” 4Mózes 1:1-3

Az izraelitákat gyakran háborús emberek vezették küzdelmükben, hogy megszerezzék az ígéret földjét. Józsué, az „Úr seregének parancsnoka” egy angyaltól kapott utasítást, hogyan kell elpusztítani Jerikót. (Józsué 5:14; 6:2-5). A trombiták hangjára és isteni beavatkozásra a város falai „teljesen leomlottak” és „teljesen elpusztultak”. Józsué 6:20,21

Isten megtanította népét a harcra. Dávid így szól: „Áldott legyen az Úr, az én erőm, aki megtanítja kezeimet a harcra, és ujjaimat a küzdelemre: az én jószágom és erődöm, magas tornyom és szabadítóm, pajzsom és az, akiben bízom, aki népemet aláveti nekem.” Zsoltárok 144:1,2

Isten harcol népéért

Isten harcolt népéért, amikor az egyiptomi fáraó és lóval és szekérrel rendelkező serege üldözte őket.

„Amikor a fáraó közeledett, Izráel fiai felemelték szemüket, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk vonulnak; és nagyon megijedtek, és Izráel fiai az Úrhoz kiáltottak. ... Mózes pedig így szólt a néphez: Ne féljeteK, álljatok meg, és nézzéteK meg az Úr megváltását, amelyet ma fog nekteK megmutatni, mert az egyiptomiakat, akiket ma láttatok, többé nem fogjátok látni. Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok csendben.” (2Mózes 14:10-14). A tenger vizei Isten hatalmával szétváltak, és Izráel népe megmenekült; Egyiptom seregei megsemmisültek.

Egy későbbi eseményről így számol be: „Az Úr így szólt Mózeshez: Bosszuld meg Izráel fiait a midianitákon! ... Mózes így szólt a néphez: Fegyverkezzetek fel a háborúra, és vonuljatok a midianiták ellen! ... Minden törzsből ezer embert küldjeteK a háborúba, Izráel összes törzséből. ... És megölték a midianiták királyait.” 4Mózes 31:1-8

„Mindennek megvan a maga ideje”

Az Ószövetségből egy másik, figyelembe veendő szentírási rész a Prédikátor 3:1,3,8-ban található: „Mindennek megvan a maga ideje, és minden célnak megvan a maga ideje a menny alatt: ... Idő a gyilkolásra, és idő a gyógyításra (); idő a lerombolásra, és idő az építésre; ... Idő a szeretetre, és idő a gyűlöletre; idő a háborúra, és idő a békére.”

Sokan használták ezeket a verseket az ölés és a háború indoklására. Ha azonban közelebbről megvizsgáljuk, láthatjuk, hogy Salamon sok múltbeli tapasztalat és megfigyelés eredményeként írta ezeket. Társadalmi szempontból érvel. Látja, hogy az emberek mindenféle munkában keményen dolgoznak, és bölcsen felteszi a kérdést: „Mi haszna van annak, aki dolgozik abban, amiben fáradozik? Láttam a fáradságot, amelyet Isten az emberek fiainak adott, hogy abban gyakorolják magukat.” 9–10. vers

Salamon a Prédikátor könyvében így fejezi be érvelését: „Hallgassuk meg az egész ügy végkövetkeztetését: Féljünk Istentől, és tartsuk meg parancsolatait, mert ez az ember egész kötelessége. Mert Isten minden cselekedetet ítéletre fog hozni, minden titkos dolgot, legyen az jó vagy rossz.” Prédikátor 12:13,14

A szeretet Istene

A fentiek fényében most felvetünk egy jogos kérdést, amelyet sokan feltennek: Ha Isten a szeretet Istene, ahogy a Biblia mondja, hogyan érthetjük meg az Izráel fiainak adott parancsait, például hogy „teljesen pusztítsák el” ellenségeiket? (1 János 4:8,16; Mózes 12:2; 20:17). Nem szabad elfelejtenünk, hogy Izráel

népe Isten szövetséges népe volt: „Csak titeket ismerlek a föld minden nemzetségéből.” Ámós 3:2

Az a tény, hogy Izráel fiai Isten kiválasztott népe voltak, egyértelműen szerepel a Bibliában. Jegyezzük meg Jeremiás próféta következő szavait: „Így ragaszkodtam magamhoz Izráel egész házát és Júda egész házát, mondja az Úr, hogy népem, nevem, dicsőségem és dicsősségem legyenek.” Én leszek „minden izráeli család Istene, és ők lesznek az én népem.” (Jeremiás 13:11; 31:1). Izráel tizenkét törzsének atyjához, Jákóbbhoz szólva Isten így mondta: „Benned és a te magodban lesznek megáldva a föld minden nemzetségei.” Mózes 28:14

Kánaán földjét évszázadokkal korábban Ábrahám „magjának”, vagyis Izraelnek ígérték. (1Mózes 11:31; 12:5-7). Az izraeliták azonban, akik Jósua vezetésével jogszerű örökösként érkeztek, más népek már letelepedtek a földön. Amikor Izrael birtokba vette a megígért Kánaán földjét, szörnyű körülmények uralkodtak ott. A filiszteusok, amoriták és mások, akik elfoglalták a földet, nagyon romlott emberek voltak, mivel mindenféle bálványimádásban részt vettek, sőt, emberi áldozatokat is bemutatnak hamis isteneiknek és vallásuknak. (Mózes 5. könyve 18: 9-14). Ez azért volt, mert gonoszságuk és romlottságuk olyan szintet ért el, hogy Isten bölcsességében és

igazságosságában úgy látta, hogy a legjobb, ha elpusztítja őket, és a földre olyan népet telepít, amely az ő utasításai szerint magasabb civilizációs szintet ér el.

Így Isten arra utasította az izraelitákat, hogy hódítsák meg Kánaánt. Ez nem az Ő engedelme és utasítása nélkül történt. Mielőtt beléptek az ígéret földjére, az Úr törvényrendszert hozott létre az izraeliták számára. Ők megértették, hogy ha megszegik ezeket a törvényeket, büntetésben részesülnek. Az egyik ilyen törvény az volt, hogy „Ne ölj!”. (2Mózes 20:13). Izrael szomszédai folyamatosan háborúztak ellenük, de ha Izrael engedelmeskedett Istennek, ő segített nekik. Ha azonban megszegették Isten parancsait, akkor hagyta, hogy ellenségeik győzedelmeskedjenek. 3Mózes 26:3,6-8,14,17

Ideiglenes helyzet

Az Ószövetség későbbi részében Isten a próféták révén világossá tette, hogy a gonoszság, a gyűlölet, a háború és a szegénység jelenlegi korszaka átmeneti helyzet. Terve végső soron minden háborút, gyűlöletet, kétségbeesést és szegénységet felszámol. Ez akkor fog bekövetkezni, amikor megalapítja „” királyságát. Izajás prófétán keresztül Isten így szólt erről az időről: „Kardjaikat ekékké,

lándzsákat metszőkéseké kovácsolják; nem emelnek kardot nemzet nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút.” „Nem ártanak és nem pusztítanak az én szent hegyemen.” Izajás 2:4; 11:9

Az Újszövetség háborús nézete

Vizsgáljuk meg most az Újszövetségben található Isten tanításait, amelyekből hamar kiderül, hogy változás történt. A Mennyei Atya most másképp bánik Izráel népével, és mindez az Ő Fiával, Jézussal kezdődik. Emberi létezését megelőzően Isten Fiát Isten „Igejének [görögül: logos]” nevezik. (János 1:1). Ugyanezen fejezet későbbi részében János így ír: „Az Ige testté lett, és közöttünk lakott, (és mi láttuk az ő dicsőségét, az Atyától született egyszülött dicsőségét), tele kegyelemmel és igazsággal.” (14. vers). „A világban volt, és a világ általa lett, és a világ nem ismerte meg. A sajátjaihoz jött, és a sajátjai nem fogadták be.” (10-11. vers). Tudjuk, hogy „a sajátjai” Izráel nemzetére utal. Ők elutasították őt, beteljesítve az Írás szavait: „Megvetett és elutasított az emberek által.” Ézsaiás 53:3

Amikor Pilátus megkérdezte a zsidókat, akik összegyűltek Urunk tárgyalásán: „Mit tegyek tehát Jézussal, akit Krisztusnak neveznek? Mindnyájan azt mondták neki: Feszítsd keresztre!” (Máté 27:22).

Ahogy a beszámoló végén olvashatjuk, Pilátus nem talált benne bűnt, és lemossa a kezét az ügyről. „Akkor az egész nép felelt, és azt mondta: Az ő vére rajtunk és gyermekeinken legyen!” Máté 27:25

Jézus egész szolgálata alatt arra vágyott, hogy segítsen Izráelen. „Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat, és megkövezi azokat, akiket hozzád küldtek! Hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, mint a tyúk gyűjti csibéit szárnyai alá, de ti nem akartátok! Íme, házatok pusztulásra van ítélve.” (Lukács 13:34,35). Az egyetlen Istenfiú elutasítása miatt Izrael nem tudta megszerezni azt, amit oly régóta keresett. Arra vágytak, hogy Isten irányítása alatt folyamatos áldásokat és jólétet élvezzenek. „Mi tehát? Izrael nem nyerte el azt, amit keresett... (Ahogy meg van írva: Isten álom szellemét adta nekik, szemeket, hogy ne lássanak, és füleket, hogy ne halljanak;). a mai napig.” Róma 11:7,8

Példák, amelyek tanítanak minket

Most ismét megemlíjtük a Szentírás segítségével Isten ószövetségi kapcsolatának célját Izráellel. „Testvéreim, nem akarom, hogy tudatlanok legyetek abban, hogy atyáink [az izraeliták] mindnyájan a felhő alatt jártak, és mindnyájan átkeltek a tengeren;

... Ezek a dolgok példaként szolgáltak nekünk, hogy ne vágyakozzunk a gonosz dolgok után, ahogyan ők is vágyakoztak.” 1 Korinthus 10:1,6

Ebből a feljegyzésből figyelmeztetéseket kapunk, és lehetőséget, hogy tanuljunk Izrael kudarcaiból, hogy mi is a legjobb tudásunk szerint szolgálhassuk Istent. A természetes Izrael soha nem volt feltétel nélkül örököse az Ábrahámnak tett ígéretnek: „Bened lesznek áldottak a föld minden nemzetségei.” (1Mózes 12:3). Amikor Isten szövetségre lépett Izráellel, a megegyezés az volt, hogy ha betartják a Törvényt, örök életet kapnak. Ezáltal örökölhetik az Ábrahámnak tett ígéretet, és megkapják azt a kiváltságot, hogy „a föld minden nemzetségét” megáldják.

Isten ígéretének örökösei

Péter apostol szavai: „Az ígéret nektek és gyermekeiteknek szól” teljes összhangban vannak az Úr Izráellel való minden cselekedetével, beleértve az ígéretét is, amelyet szolgálja, Ábrahám gyermekeinek tett. (Cselekedetek 2:39). Jézus idejében még mindig reménykedtek ebben az ígéretben, ahogy Pál is mondta: „Erre az ígéretre reménykedik tizenkét törzsünk, amely éjjel-nappal Istennek szolgál.” (ApCsel 26:7). Amikor Izrael, mint nemzet, méltatlannak bizonyult arra, hogy Ábrahám

ígéreteinek örököse legyen, szimbolikusan szólva, elszakadtak tőle, és a pogányoknak lehetőséget adtak arra, hogy beoltassák őket, és átvegyék a helyüket. Ezek a pogányok, most már egyénileg, részesülhettek „az olajfa gyökereinek és zsírosságának”, vagyis Ábrahám ígéreteinek. Róma 11:17

Attól az időtől kezdve csak azok az egyének, zsidók vagy pogányok, akik elfogadták Krisztust, lettek „az ígélet szerint örökösök”, Ábrahám szellemi magjának tagjai. (Galata 3:29). „A kő [Jézus], amelyet az építők [Izrael mint nemzet] elvetettek, az lett a sarokkő: ... Isten országa el lesz véve tőletek, és olyan nemzetnek adatik, amely annak gyümölcsét hozza.” Máté 21:42,43

Mivel Izrael nem volt kész arra, hogy más nemzetek áldásában részesüljön, megszűnt az Istennek tett szövetségük alapján fennálló státuszuk, és a „papok királysága és szent nemzet” ígélet is megszűnt. (2Mózes 19:6). „Egy másik nemzetnek” adták, a szellemi Izraelnek – „királyi papságnak, szent nemzetnek”. (1 Péter 2:9). Azt mondják nekünk, hogy ez a nemzet elkülönül és megkülönböztethető minden más néptől, és Isten gyűjtötte össze a föld minden népéből – „nép az ő nevéért”. ApCsel 15:14

Az erőszak és a háború elutasítása

Urunk, Jézus Krisztus minden bizonnyal a kulcsa az Újszövetségben megjelenő tanítások változásának. Jézus elutasította az erőszak és a háború fogalmát, amelyeket a világban ismertek és elfogadtak. Tanításain és példáján keresztül sokkal magasabb szintű normát adott nekünk. „Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ahogy én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást is. Ezen fogják megismerni mindnyáján, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (János 13:34,35). Ez egy magasabb parancsolat, egy magasabb törvény, mint amit a zsidók kaptak az Istennel kötött szövetségükben. A Krisztus által adott törvény a keresztények szövetségének törvénye; a szeretet törvénye. Mindenkiné adatik, aki belépett Krisztus iskolájába, és aki reméli, hogy a szellemi Izrael részévé válik. Jézus így foglalta össze a szeretet parancsolatát: „Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. ... Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” Máté 22:37,39

A bűn következményeként az erőszak ma világszerte elburjánzott. Sokféle formában létezik, és valamilyen módon szinte minden kultúrában jelen van. A bűn szerzője, Sátán „ordító oroszlánként járja

a világot, és keresi, kit emészthetne fel” (1 Péter 5:8). Ő „e világ istene”, aki „elvakította azoknak az elméjét, akik nem hisznek” (2 Korinthus 4:4). Sátán hatása miatt az erőszak áthatja a mai társadalmat.

Ma erőszakot látunk otthon, a szomszédok között, az iskolákban, az egyházakban és a munkahelyeken, sőt idegenek között is, nem is beszélve a nemzetek közötti erőszakos konfliktusokról. Mindez ellentétes Jézus tanításaival. Ő elutasította az erőszakot és a személyes erő alkalmazását a viták rendezésére. Például János 18:10–11-ben Jézus megdorgálta Pétert, mert kardját a főpap szolgája ellen emelte, ami a szolga megsebesülését eredményezte. Azt mondta Péternek: „Tedd a kardodat a hüvelyébe!”

Soha többé nem hallunk arról, hogy a tanítványok erőszakot vagy erőszakot alkalmaztak volna az Úr szolgálatában. Jézus „tizenkét angyal légiót” hívhatott volna segítségül, de nem tette meg (Máté 26:53). Nem volt hajlandó isteni hatalmát személyes jólétére felhasználni. Jézus soha nem imádkozott a bajok megszüntetéséért, hanem örömmel viselte azokat áldozatának részeként. Krisztus követőinek is ugyanezt kellene tenniük. „Legyen bennetek az a gondolkodásmód, amely Krisztus Jézusban is volt.” Filippi 2:5

Új hozzáállás az ellenségekhez

Urunk az ellenségeinkkel szembeni új hozzáállásról is prédikált. „Mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok meg azokat, akik átkoznak titeket, tegyetek jót azoknak, akik gyűlölnék titeket, és imádkozzatok azokért, akik bántanak és üldöznek titeket.” (Máté 5:44). Elsőre azt mondhatnánk, hogy ez egy magas elvárás, és igazunk is lenne. Ez a fajta szeretet messze túlmutat a szomszédunk szeretésén. Azt mondják, hogy könnyű szeretni azokat, akik szeretnek minket. Az ellenségeink szeretete azonban olyan szeretettel teli szívállapotot igényel, hogy még az ellenség sem tud gonosz szándékokat ébreszteni a szívünkben. Nincs helye a bosszúnak vagy a gyűlöletnek.

Ez nem azt jelenti, hogy jóváhagyjuk a gonoszt vagy az igazságtalanságot, de nem szabad részt vennünk benne. Ellenezzük a gyengék és a tehetetlenek elnyomását. A mai világban sokan úgy gondolkodnak, hogy másoknak ártani jogos, ha ezzel magukat mentik. „Gyűlöljük a gonoszt, és szeressük a jót”, de nem szabad másoknak, még ellenségeinknek sem, rosszal viszonzni a rosszat (Ámós 5:15). Ne feledjük, hogy azok, akik vétkeznek és Isten szemében gonoszságot cselekszenek (), megkapják a jutalmukat. 1 Korinthus 3:8

Az élet alapelvei

Urunk Jézus olyan életelveket tanított, amelyekre a szimpátia, a szelídség, az irgalmasság, a tisztaság és a béketeremtés jellemző. „Boldogok, akik sírnak: ... Boldogok a szelídek: ... Boldogok az irgalmasok: ... Boldogok a tiszta szívűek: ... Boldogok a béketeremtők: mert ők Isten gyermekeinek neveztetnek.” (Máté 5:4-9). Urunk ezeket a szavakat a hegyi beszédében mondta tanítványainak, és ezáltal nekünk is. Azt akarja, hogy együttérzőek legyünk a nehéz helyzetben lévőkkel, gyakoroljuk a szelídséget és az önuralmat, irgalmasak legyünk másokkal, tiszta szívűek legyünk, mentesek a haragtól és a rosszindulattól, és mindig béketeremtők legyünk. Nem mindig leszünk képesek ezeket a dolgokat tökéletesen végrehajtani, de tökéletes és tiszta szándékot akarunk magunknak. Az Úr népe segítőkésznek kell lennie. „Amíg tehát lehetőségünk van rá, tegyünk jót mindenkivel”, és ne csatlakozzunk a háborúzó világ érzelmeihez. Galata 6:10

A szív tisztasága Isten iránt abban nyilvánul meg, hogy békésen élünk és másokban is elősegítjük a békét. Pál apostol így írt: „Amennyire töletek telik, éljetek békességben minden emberrel ” (Róma

12:18). Ez különösen szükséges a mai korban, még akkor is, ha a békét nem viszonozzák nekünk.

Az igazságosság ellenségei „a sötétséget szeretik a világosság helyett, mert cselekedeteik gonoszak voltak” (János 3:19). Az Úr nem ezeket keresi, hanem azokat, akik annyira hűek az igazságosság elveihez, hogy üldözésük idején is gyakorolják azokat ellenségeikkel szemben. „Boldogok vagytok, ha az én nevemért szidalmaznak és üldöznek titeket, és mindenféle gonoszságot hazugul mondanak rátok. Örüljetek és ujjongjatok, mert nagy a jutalmatok a mennyekben.” (Máté 5:11,12). Péter apostol is így írt: „Ha valaki keresztényként szenved, ne szégyellje magát, hanem dicsőítse Istent ezért.” (1 Péter 4:16). Urunk személyes biztosítékot ad nekünk, amikor azt mondja: „A világban nyomorúságotok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot.” János 16:33

A keresztények felelőssége

Az emberek törvényeit akkor kell betartanunk, ha azok nem ütköznek Isten törvényeivel. Ha azonban ütköznek, a kereszténynek Isten törvényeihez kell hűnek lennie, nem az emberekéhez. Figyeljünk meg a ezzel kapcsolatos intelmeket. „Ti választott nemzedék vagytok, királyi papság, szent nemzet, különleges nép, hogy hirdessétek annak dicsőségét,

aki titeket a sötétségből az ő csodálatos világosságába hívott. ... Szeretteim, mint idegenek és zarándokok, kérlek benneteket, tartózkodjatok a test vágyaitól, amelyek a lélek ellen harcolnak.” (1 Péter 2:9,11). „Inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mint az embereknek.” ApCsel 5:29

Tudjuk, hogy a Mennyei Atya nagyon fontosnak tartja az Ő akaratának való engedelmességet. Ezt tanítják nekünk az Izráel nemzetével kapcsolatban megfigyelt számos tanulságok. Jézus egy fontos elvet tanított nekünk: „Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené” (Máté 22:21). Továbbá azt is megmondja nekünk: „Alávessétek magatokat minden emberi rendeletnek az Úrért” (1 Péter 2:13). „Adjátok meg tehát mindenkinek, ami jár neki: adót, akinek adó jár; vámot, akinek vám jár; ... tiszteletet, akinek tisztelet jár” (Róma 13:7). Ezek az elvek mind érvényesek, kivéve, ha azok megsértenék a kiképzett lelkiismeretünket és Isten törvényeit.

A Mennyei Atya minden dolgot a jelenlegi zavaros világban az ő tervei és szándékai szerint alakít. Különösen azt figyeli, hogy mennyire élünk az ő drága Fia által nekünk kinyilatkoztatott tanítások szerint. A jelenkor tüzes viharai „mindenki munkáját

megpróbálják, hogy milyen fajta” (1 Korinthus 3:13). Ez feltárja, hogy milyen jellemet fejlesztettünk ki életünk során. Hitünket Isten drága ígéreteire kell építenünk, amelyeket „aranynak, ezüstnek, drágaköveknek” ábrázolnak. Nem szabad más anyagokkal építkeznünk, amelyek nem állják ki ezt a tűzpróbát. Az apostol azt mondja nekünk, hogy minden, ami emberi elméletek, módszerek és hagyományok szerint épült, és amelyet „fának, szénának, szalmának” ábrázolnak, elpusztul. 10–15. versek

A Mennyei Atya megengedi, hogy minden nemzet megtévesztse magát azzal a gondolattal, hogy képes megoldani a világ összes problémáját. Láttuk, hogy a béke soha nem volt tartós; hirtelen új konfliktusok keletkeznek. Isten megengedte ezeket az eseményeket, hogy felkészítse az emberiséget az Ő örök békéjének királyságára, amelyet Fia, Jézus Krisztus, a „Béke Fejedelme” fog uralkodni. (Ézsaiás 9:6,7). „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” – tanította Jézus, hogy imádkozzunk. Máté 6:10

Záró gondolatok

Az Ószövetségben Izráel tapasztalatai alapján Isten megengedte a háborúk folytatását, hogy megvalósítsa az Ábrahámnak, Izsáknak és

Jákóbnak adott eredeti ígéretekkel kapcsolatos bizonyos célokat. E konfliktusok többsége az Izrael népének évszázadokkal korábban megígért földhöz kapcsolódott, amelyet azonban pogány és gonosz nemzetek foglaltak el. Az ilyen háborúkat és konfliktusokat Isten engedélyezte, nem pedig az ember vagy a földi kormányok.

Ezzel szemben az Újszövetségben Izrael korábbi tapasztalatai Isten szempontjából már betöltötték céljukat. Ez a cél az volt, hogy a nehéz tapasztalatokból tanult leckék „tanítóként” szolgáljanak, hogy elvezessék őket Krisztushoz, a Béke Fejedelméhez. Galata 3:24

Jézus elutasította az erőszak és a háború fogalmát. Példával tanított, és megalkotta azt a parancsolatot, hogy „szívből szeresd az Urat, a te Istenedet”, és „szeressétek felebarátotokat, mint önmagatokat”. (Máté 22:37,39). Ez az új hozzáállás ellenségeinkhez elutasítja az erőszak, az erőszakosság és a gyilkolás alkalmazását. Így Pál azt mondja nekünk: „Kövessétek a békességet minden emberrel, és a szentséget, amely nélkül senki sem láthatja az Urat.” Zsidók 12:14

Hamarosan beteljesül a nyitó igeverset: „Ő véget vet a háborúknak a föld végéig; eltöri az íjat és összetöri

a lándzsát; a szekereket tűzben égeti el.” (Zsoltárok 46:9). Isten Igéje tovább ígéri: „Erőszakot nem hallani többé a te földed , pusztítás és rombolás nem lesz a te határaidon belül; hanem a te faladat Megváltásnak, a te kapuidat Dicséretnek fogod nevezni.” (Ézsaiás 60:18). Mindazok, akik háború és más erőszakos cselekmények következtében haltak meg, feltámadnak a halálból. (János 5:28,29). Egy napon minden ember megismeri az örök békét, és lehetősége lesz arra, hogy örökké harmóniában éljen egy helyreállított, tökéletes földön. Ez a dicsőséges eredmény lesz a csúcspontja annak a helyreállításnak, „amit Isten mondott minden szent prófétájának száján keresztül a világ kezdete óta” (Cselekedetek 3:21).